

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.499 van 31 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 december 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Russische nationaliteit, verklaart op 14 januari 2008 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 14 januari 2008 een asielaanvraag in.

Op 29 mei 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent verzoekster beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 27 oktober 2008 verwerpt de Raad bij arrest nr. 17.779 dit beroep.

Op 21 november 2008 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 november 2008 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 4 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

*“Overwegende dat de betrokkene op 14 januari 2008 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 13 maart 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 mei 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 oktober 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 28 november 2008 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar man een attest van opname van zijn moeder naar voren bracht en een bewijs dat zijn moeder het statuut van vluchteling van Ingoesjetië heeft waarbij opgemerkt moet worden dat dit medisch attest enkel is wat het is, een medisch attest zonder aanduiding van enig oorzakelijk verband met de beweringen van de betrokkene, dat de man van betrokkene het attest van statuut van vluchteling van zijn moeder beschreef als een attest van verdwongen verhuis, waarbij opgemerkt moet worden dat dit attest een samenraapsel van kopieën is, dat een kopie de echtheid van een document niet garandeert, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering van de beslissing die door het Ministerie van Binnenlandse zaken genomen is:

Dat deze motivering niet kan beschouwd worden als een precieze, adequate en pertinente motivering van een bevestigende beslissing; welke besluit tot een "onontvankelijke" (in de zin van de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951) asielaanvraag.

Dat de verweerder immers niet vaststelt dat de asielaanvraag kennelijk gegrond is, maar zich daadwerkelijk over de grond van de zaak heeft uitgesproken, dit zonder de asielaanvraag aldus in overweging te willen nemen en over te maken aan het Commissariaat Generaal voor onderzoek.

Dat verzoeker hierdoor rechtstreeks in diens belangen is geraakt.

Dat de Dienst vreemdelingenzaken de rol van het Commissariaat Generaal speelt.

Dat thans een (onwettige) beslissing van niet in overwegingname voorligt, die in feite een beslissing nopens de gegrondheid van de asielaanvrager is, maar waartegen, door de kwalificatie als een beslissing nopens de ontvankelijkheid, geen onderzoeksmogelijkheid openstaat bij het Commissariaat Generaal.

Dat staatlozen door de bestreden beslissing aan verzoekers een mogelijkheid tot onderzoek heeft ontnomen en verzoeker hierdoor rechtstreeks in zijn belangen raakt.

Dat verzoeker genoegzaam zijn afkomst heeft aangetoond.

Dat verzoeker een subjectief element vrees heeft aangetoond.

Dat verzoeker haar man originele medische attesten documenten in kopie voorlegde en nieuwe elementen.

Middelen

Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; de artikelen 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker ongegrond is omdat ze volgens het verwerende partij geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de context.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielerzoek onder meer om de onderstaande redenen.

1. De motivatie een medisch attest is wat het is, bewijst geen oorzakelijk verband is niet afdoende.

Uit een geheel van omstandigheden kan immers een bewijs gevormd worden.

Een causaal verband niet bewezen te worden. Er is hier geen sprake van artikel 1382 BW.

Dat staatlozen door de bestreden beslissing aan verzoekers een mogelijkheid tot onderzoek heeft ontnomen en verzoeker hierdoor rechtstreeks in zijn belangen raakt.

Dat het relaas wel degelijk logisch is en verder onderzoek vraagt gelet op de toestand in Tsjetsjenië.

Dat verzoeker genoegzaam zijn afkomst heeft aangetoond. Dat verzoeker een subjectief element vrees heeft aangetoond.

Dat verzoeker originele medische attesten voorlegde dat verzoeker tevens verklaringen van een familielid voorlegde en bijkomende actuele elementen.

2.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst.

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

3.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.

Dat overeenkomstig artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren.

Dat het element "vrees voor vervolging" een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling behelst.

Dat het element "gegronde vrees voor vervolging" in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in Conventie van Genève vermelde redenen bestaat.

Dat in dezen nuttig kan worden verwezen naar VANHEULE, D., Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36 die stelt:

"De vrees voor vervolging zal enkel tot erkenning kunnen leiden indien deze vrees ook gegrond is in acht genomen de bestaande toestand in het land van herkomst. Het bestaan van het door de asielzoeker ingeroepen risico van vervolging moet aldus worden bewezen. De bewijslast rust aldus op de kandidaat-vluchteling, die er alle belang bij heeft om een degelijk dossier samen te stellen dat zowel alle bewijzen bevat van de persoonlijke gebeurtenissen als bewijselementen die de gegrondheid van de vrees kunnen staven.

De bewijslast gaat evenwel niet zover dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn.

Het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. [...]

De beoordeling van de gegrondheid houdt ook een oordeel in over de bestaande situatie in het land van herkomst. Na de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te hebben aanhoord zal de overheid die met de beoordeling van de erkenningsaanvraag is belast, moeten uitmaken of (het risico voor) de vervolging in het land van herkomst bestaat of kan bestaan. Fundamenteel komt de beoordeling van de gegrondheid van de vrees neer op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico voor vervolging. De bevoegde instantie zal moeten uitmaken of het bestaan van een risico op vervolging van de betrokkene op grond van de door hem of haar aangehaalde feiten redelijkerwijze kan worden aanvaard in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn."

Dat verzoeker zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing:

Er is een objectief element van vrees gelet op actuele situatie. Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat dergelijk motivering uiteraard niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd."

2.2. Verwerende partij heeft binnen de termijn twee nota's ingediend. Ter zitting van 24 maart 2009 doet zij afstand van de nota d.d. 16 januari 2009.

In haar nota d.d. 13 januari 2009 repliceert verwerende partij dat in toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) terecht werd beslist om de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen. Verzoekster beweert ten onrechte dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu de rol heeft gespeeld van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt immers zeer duidelijk dat het de minister of diens gemachtigde is die kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen. In de bestreden beslissing werd ingegaan op de gegevens die verzoekster aanhaalde tijdens de nieuwe aanvraag en werd er op duidelijke, afdoende wijze gemotiveerd dat verzoekster in haar tweede asielaanvraag geen nieuwe feitelijke gegevens/elementen aanbracht met betrekking tot feiten die zich hadden voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure. Tenslotte stelt verwerende partij dat waar verzoekster verwijst naar haar vrees voor haar leven en naar de Tsjetsjeense context, zij geen enkel overtuigend bewijs aanbrengt dat zijzelf als persoon ook gevaar loopt in het land van waar zij verklaart afkomstig te zijn. Bovendien blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot van Ingoesjetische origine zijn en ongeloofwaardige verklaringen aflegden bij hun eerste asielaanvraag. Verwerende partij is dus van oordeel dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd en dat verzoekster geen elementen aanbrengt die de geldigheid van de bestreden beslissing kan doen wankelen.

2.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoekster in de door haar in haar verzoekschrift aangehaalde middelen.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling dat de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.
- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Verzoekster kan aldus de schending van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie niet dienstig opwerpen, aangezien dit de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister overstijgt. In zoverre het middel strekt tot de nietigverklaring wegens schending van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie is het middel onontvankelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voornoemd wetsartikel niet bestaat en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoekster de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift deze schending niet met concrete gegevens uiteenzet, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar ze in haar verzoekschrift stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de rol aanneemt van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt immers zeer duidelijk dat het de minister of diens gemachtigde is die kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen indien de vreemdeling geen nieuwe gegevens aanbrengt. Het is dus ook de minister of diens gemachtigde die beoordeelt of de bijgebrachte documenten en/of verklaringen nieuwe documenten zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In het kader van de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de minister zijn hierboven omschreven bevoegdheid niet overschreden.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kent dus de redenen die aanleiding hebben gegeven voor de weigering tot in overwegingname van haar asielaanvraag zodat de beslissing voldoet aan de door verzoekster ingeroepen evenredigheidsvereiste.

In de mate dat verzoekster verder in haar middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en bepaalde gegevens anders interpreteert, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Dit houdt in casu in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Het betoog in het verzoekschrift van verzoekster beperkt zich voornamelijk tot een theoretische uiteenzetting over haar “gegronde vrees voor vervolging”, het subjectief element van haar vrees en over de actuele situatie in haar land van herkomst en tot feitelijke beschouwingen dienaangaande die elke grondslag missen in het kader van huidig beroep.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit haar verklaringen bij haar tweede asielaanvraag blijkt dat verzoekster het volgende antwoordde op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die zij aanbrengt:

“Mijn man heeft vandaag een aantal nieuwe documenten voorgelegd. Namelijk een bewijs van opname van zijn moeder in het ziekenhuis in oktober 2008 en een bewijs van statuut van vluchteling in Ingushetië op naam van mijn man (hij is van Ingushe origine, maar heeft vroeger in Tsjetsjenië gewoond en is gekomen als vluchteling naar Ingushetië) Wij ontvingen een negatieve beslissing naar aanleiding van onze eerste asielaanvraag. Er wordt ons daar verweten dat we onze reis niet gedetailleerd zouden beschreven hebben. We hebben wel verteld hoe we naar België kwamen. Maar men meende dat het niet mogelijk was om op die manier te reizen, nochtans is alles mogelijk tegen betaling in Rusland. Mijn man is overstuurd. Indien jullie ons hier geen asiel kunnen geven, dan vragen we documenten van weigering, zodat indien wij naar een ander land zouden gaan, niet door België terug overgenomen zouden worden. We verblijven al bijna een jaar in 2 opvangcentra. We kunnen echt niet teruggaan naar Ingushetië, maar anderzijds is mijn man ongerust over zijn moeder. Zij werd in oktober 2008 geslagen door gemaskerde mannen die op zoek waren naar mijn man. We vernamen dat zij het in ziekenhuis beland is. We vernamen dit via de achterneef van mijn man (A. (...)), met wie hij contact onderhoud. Mijn man belt zijn moeder niet, hij wil haar geen bijkomende problemen bezorgen.

Hoe hebben jullie deze documenten ontvangen?

De documenten hebben wij ontvangen per post. Ik denk dat ze door een vriend van mijn man opgestuurd werden. Ik weet dit niet met zekerheid. Mijn man vertelt me niet alles.

Mijn man heeft psychische problemen. We zijn mensen die gewoon waren van te werken. We zitten nu in een opvangcentrum zonder enige perspectief voor de toekomst. We wensen duidelijkheid in onze situatie.”

Naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag verwijst verzoekster naar volgende documenten die haar echtgenoot dezelfde dag voorlegde:

- een bewijs van opname van de moeder van haar echtgenoot in het ziekenhuis in oktober 2008
- een bewijs van statuut van vluchteling in Ingushetië op naam van haar echtgenoot (uit de stukken van het dossier blijkt dat dit een attest is betreffende de moeder van haar echtgenoot)

In de bestreden beslissing wordt het bewijs van statuut van vluchteling in Ingushetië op naam van haar echtgenoot niet aanvaard als nieuw element met het motief dat “dat de man van betrokkene het attest van statuut van vluchteling van zijn moeder beschreef als een attest van verdwongen verhuis, waarbij opgemerkt moet worden dat dit attest een samenraapsel van kopieën is,

dat een kopie de echtheid van een document niet garandeert, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene.”

Verzoekster betwist de motieven betreffende dit tweede document niet in haar verzoekschrift noch in haar repliekmemoirie, zodat enkel wordt ingegaan op de motieven betreffende het eerste document.

In de bestreden beslissing wordt het bewijs van opname van de moeder van haar echtgenoot in het ziekenhuis in oktober 2008 niet aanvaard als nieuw element met het motief dat *“dit medisch attest enkel is wat het is, een medisch attest zonder aanduiding van enig oorzakelijk verband met de beweringen van de betrokkene”*.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat de motivatie over dit medisch attest niet afdoende is omdat uit een geheel van omstandigheden immers een bewijs gevormd kan worden en een causaal verband niet bewezen moet worden omdat er geen sprake is van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, merkt de Raad op dat verzoekster niet gevolgd kan worden in deze kritiek.

Gezien uit het administratief dossier en meer bepaald het medisch attest zelf blijkt dat dit attest betrekking heeft op een ziekenhuisopname in oktober 2008 van de moeder van verzoeksters echtgenoot, hetgeen niet ontkend wordt door verzoekster, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister oordeelt dat dit attest geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet betreft. Dit artikel stelt immers dat de minister of diens gemachtigde een tweede asielaanvraag in overweging neemt wanneer de vreemdeling nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaat van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Het bijgebrachte medisch attest heeft, zoals hiervoor reeds gesteld, betrekking op de schoonmoeder van verzoekster en dus niet op verzoekster of haar echtgenoot. Het attest bevat ook geen verwijzing naar het asielrelaas en/of de beweringen van verzoekster en haar echtgenoot, zodat het ook niet aantoonbaar is dat er wat verzoekster betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Bovendien toont verzoekster noch in haar verzoekschrift noch in haar repliekmemoirie aan dat het medisch attest “een nieuw gegeven” uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoekster zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Het is niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat de door verzoekster aangebrachte elementen niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar originele medische attesten, verklaringen van een familielid en bijkomende actuele elementen, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster of haar echtgenoot in het kader van hun tweede asielaanvraag nog andere documenten hebben neergelegd zodat het niet aan verwerende partij kan verweten worden er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee te hebben gehouden.

Voor zover verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de actuele situatie in haar land van herkomst als nieuwe omstandigheid, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonbaar op welke wijze de situatie gewijzigd en aldus nieuw is ten opzichte van haar eerste asielaanvraag en dat zij ook niet aantoonbaar op welke wijze dit vermeende nieuwe element zou aantonen dat er wat haar betreft ‘ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980’.

Hoe dan ook doet dit gegeven alleszins geen afbreuk aan het feit dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht. Het is aldus niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij op basis van de gegevens waarover zij beschikt, vaststelt dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn aangebracht. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De Raad stelt derhalve vast dat de gemachtigde van de minister niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat dit beginsel aan de minister de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangebrachte documenten en argumenten van verzoeker in ogenschouw heeft genomen doch beslist heeft dat deze geen nieuwe elementen uitmaken die verantwoorden dat verzoekers derde asielaanvraag in overweging zou worden genomen. Verzoeker maakt in het licht van voormelde vaststellingen niet duidelijk hoe in casu de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen evenals de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.